

Πιθαν. ἐκ τοῦ ἐκ λε γ ώ δ ι ο ν. Ἰδ. D. Philips, Glotta 35 (1956), 150-152. Ὁ τύπ. γ λ ι γ ο ὕ δ ι α καὶ παρὰ Γερμ.

Συνηθέστερον κατὰ πληθ. 1) Γλύκισμα, τράχημα, ὀρεκτικὸν ἀπὸ ξηρῶν καρπῶν, ὡς ἀμύγδαλα, κάρυα, λεπτοκάρυα κ.τ.τ., ἀλλὰ καὶ ὁπώρα Ἀνάφ. Ἀνδρ. Ἀστυπ. Δαρδαν. Ἡπ. Θήρ. Θράκ. (Αἶν. Αὐδὴμ. Μυριόφ. Σαρεκκλ. Σκόπ.) Ἰμβρ. Κάρι. Κάσ. Κυκλ. Λέσβ. (Πάμφιλ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Μελέν.) Μεγίστ. Μύκ. Νίσυρ. Πελοπ. (Μεσσην.) Πάτρ. Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Ρόδ. Σαμοθρ. Σάμος Σίκιν. Σκύρ. Σύμ. Σύρ. Τσακων. (Χαβουτσ.) Χίος (Βροντ.) — Γ. Ψυχάρ., Στόν Ἰσκιο, 168—Κορ., Ἀτ. 4.81—Λεξ. Βάνγ. Πόμπλετ. Περίδ. Βυζ. Δημητρ.: Δῶσ' του γλεούδια νὰ σωπήσῃ Θήρ. Δῶσ' τοῦ παιδιοῦ γκλεγκουόδια Μεσσην. Ὁ ἀδερφός μου μοῦ ἤφερνε χιλιολοήτικα λεγκουόδια αὐτόθ. Ἐφερνε ἐγκλεούδια τῶν μικρῶ Ρόδ. Μὲ τὰ γλεούδια δὲ χορταίνον, θέλον φαῖ Σκύρ. Ἐλα νὰ σὲ δώσω γλεγοῦδια Ἀρτάκ. Πάνορμ. Στυλῶνον τραπέζι μὲ τὰ γκλεούδια καὶ πορτοκάλι Μεγίστ. Τὰ κεράσματα τῆς βραδείας ἦταν γλυκύσματα καὶ πολλὰ λεγοῦδια Σαρεκκλ. Ἡ babās μας κ' ἡ μάννα μας σὶ ταγίζανε μ' αὐτὰ τὰ γλιγοῦδια γιὰ νὰ παχύνησιν Αἶν. Καὶ ἤπιναν ρακὶ κ' ἔτρωγαν μιζὲ λεβλεβλιά, ζαχάφ'τα καὶ λογιῶ τοῦ λογιῶ γλιγοῦδια αὐτόθ. Ἐχ' κὶ ἄλλα πουλλὰ φροῦτα κὶ γκλιούδια Σάμ. Τ' ἀγαπᾷς, βλέπον, τὰ γλιγοῦδια Σαμοθρ. Σὰ βαδριφτῇ κανεῖς, τρώ' κ' τσὰ τσὶ εἶνι εἶτον οὐλον οὐλον τ'ς βαδριφτιάς τοῦ γλιγοῦδ' (κ' τσὰ = κουκκιά) Λέσβ. Ὁ Κώστας ἦτανε γιὰ τὴ μάννα του ἄλλο σεκέρι, σωστό γλιγοῦδι. Γ. Ψυχάρ., ἔνθ' ἄν. || Φρ. Ἡ γριὰ μὲ τὰ γλιγοῦδια (εἰρωνικῶς διὰ τὸν ἀγαπῶντα καθ' ὑπερβολὴν τὰ γλυκύσματα) Πάρ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ. Συνών. καλοῦδι, λειχοῦδι, ξελεξίδι, ξερεσκιό, ρεγάλο, φίλεμα. β) Μεταφ., ὥραία, ἐπὶ γυναικὸς Θήρ. γ) Ἐπίσης μεταφ. ἐπὶ παιδός, ἀνόητος, κενός Σύμ.: Εἶνε τον αὐτὸς ἓνα γλεούδι.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλεούδι καὶ ὡς παρωνύμ. Σύμ.

δ) Τὰ κατὰ τὴν παραμονὴν τοῦ γάμου ἢ τῆς βαπτίσεως κομιζόμενα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ ἢ τοῦ ἀναδεκτοῦ κουφέτα, ἀμύγδαλα, πιστάκια, κάρυα καὶ λεπτοκάρυα, τιθέμενα ἐπὶ τοῦ προσκομιζομένου ἐπίσης πρὸς ζύμωσιν τῆς μελόπιττας ἀλεύρου Λυκ. (Λιβύσσ.) Ρόδ.: Ἄσμ.

Φέρ'τ γιὰ τίς κοπελιές | τὰ γκλιούδια τίς χουφτιές Λιβύσσ.

2) Ἐκλεκτὸν ἔδεσμα Κρήτ. (Σητ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ποτὲ δὲ μ' ἐγλύκανες ἀπὸ τὰ λεγοῦδια σου Σητ. Ἀθροῦπος δὲ ἀρώει ποτὲ ἀπὸ τὰ λεγοῦδια δὸν αὐτόθ. Δὲ βορεῖ νὰ τσῇ λειφτῇ τὸ γλιούδι Ἀπύρανθ. β) Ἐδεσμα εἰς μικρὰ τεμάχια προσφερόμενον, λίχνευμα Λεξ. Περίδ. Βλαστ. 278 Δημητρ. Συνών. λειχοῦδι, μεζελέκι, μεζές. 3) Τιμαλφές, κόσμημα, ἰδίᾳ γυναικῶν Θήρ. Λέρ. Χίος (Νένητ. κ.ά.) Λεξ. Δημητρ.: Ἡστερε τὸ γκλεούδι δὸν σπιδζοῦ μας Λέρ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Γερμ. Συνών. μπιζοῦ, πρεπάδι. β) Πολύτιμον οἰκιακὸν σκεῦος Χίος (Νένητ. κ.ά.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλεούδης Ἀνάφ. Κέως καὶ ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλιούδης Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

γλεγουδιάζω ἀμάρτ. γλεουδιάζω Ἀνάφ. Θήρ. Κυκλ. γλεουδιάζω ἡ Τσακων. (Χαβουτσ.) γκλεγουδιάζω Ρόδ. γκλεουδιάζω Νίσυρ. γκλεουδιάζ-ζω Νίσυρ. γκλεουδιάζ-ζω Κῶς (Πυλ.) γκλεουθιάζ-ζω Κῶς (Πυλ.) γλιγουδιάζω Σαμοθρ. Μέσ. γλεουδιάζομαι Κυκλ. Μετοχ. γλεουδιασμένος Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ε γ ο ὕ δ ι καὶ τῆς παρὰγωγ. καταλ. -ά ζ ω.

1) Προσφέρω γλυκύσματα, ξηρῶν καρπῶν, φιλοδωρῶ ἔνθ' ἄν.: Περονῶσε ἓνα παιδί καὶ τὸ γλεοῦδιασα Ἀνάφ. Δὸν γλιγουδιάζω λὶς ἢ ὡς κὶ καλούμαθι κὶ δὲ μᾶς ἀπουλεῖτ' (λὶς ἢ ὡς = δις τὴν ὥρα, συχνά) Σαμοθρ. Μὲ γλεοῦδιασε ἡ θεία μου Θήρ. Γλεοῦδιασε το τὸ παιδί, νὰ μὴν γλαίῃ αὐτόθ. Γλεουδιάζω ἡ τὸ καβγὶ (= φιλεῖω μὲ γλυκύσματα τὸ παιδί Τσακων. (Χαβουτσ.) || Ἄσμ.

Πατέρα, ἀπὸ τὰ κόλλυα γκλεοῦδιασε καὶ ἄλλους, ὅποιους θωρεῖς κὶ ὅποιους ἡγαπᾷς, μικροὺς μὰ καὶ μεγάλους

(ἐκ μοιρολ.) Νίσυρ.

Τὴν-Κεριακὴ γκλεοῦδιασε κουλλούρια ἔς τὰ παιδάκια, γιὰ νὰ χαροῦσι τὰ μικρὰ τ' ἄθωα πλασματάκια (ἐκ μοιρολ.) αὐτόθ. Συνών. φιλεῖω. 2) Μεταφ., διορθῶ ἀγροτικὰ ἐργαλεῖα ὑποστάντα βλάβην Κῶς (Πυλ.): Πῆρα ἔς τὸ μᾶστορη νὰ γκλεουθιάσω τὸ ἄλετρο, γιὰτὶ ἔσπασε.

γλεγουδιάρης ἐπίθ. ἐνιαχ. γλιγουδιάρης Ἀνδρ.—Λεξ. Ἡπίτ. Δημητρ. γλιουδιάρης Ἀνδρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ λ ε γ ο ὕ δ ι, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ τύπ. γ λ ι γ ο ὕ δ ι, καὶ τῆς παρὰγωγ. καταλ. -ά ρ η ς.

1) Ὁ ἀγαπῶν τὰ γ λ ε γ ο ὕ δ ι α, ἦτοι τὰ γλυκύσματα καὶ τοὺς ξηρῶν καρπῶν. Ἀνδρ. 2) Ὁ ἀγαπῶν τὰ ἐκλεκτὰ φαγητά, τὴν καλοφαγίαν Λεξ. Ἡπίτ. Συνών. καλοφαγᾶς. 3) Ὁ λαίμαργος Ἀνδρ.—Λεξ. Ἡπίτ. Δημητρ. Συνών. γ λ ε ι φ ῖ τ σ η ς, λ ε ι χ ο ὕ δ η ς, λ ε ι χ ο υ δ ι ἄ ρ η ς.

γλεγοῦδιασμα τό, ἀμάρτ. γκλεοῦθκισμα Κῶς (Πυλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε γ ο υ δ ι ἄ ζ ω.

Ἡ ἐπιδιόρθωσις ἀγροτικῶν ἐργαλείων ὑποστάντων βλάβην.

γλεῖ ἡ, Πόντ. (Χόψ.) γλεγῆ Πόντ. (Χόψ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε ὠ ν ω.

Τὸ πύον πληγῆς, κατ' ἐπέκτασιν δὲ καὶ ἡ πληγὴ. Ἄσμ.

Γαῖμαν ἔσταξεν, γλεγῆν κ' ἐφάνθεν

ὅπου ἔσταξεν, ἐμυροστάθεν

(κ' ἐφάνθεν = δὲν ἐφάνη, ἐμυροστάθεν = ἐστάθη μύρον, ἐπληρώθη ὑπὸ λαμπρᾶς εὐωδίας)

γλειμμα τό, Πελοπ. (Λακων.) Πόντ. (Ὁφ) Χίος—Λεξ. Δημητρ. γλειμμαν Κύπρ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. κ.ά.) — Δ. Λιπέρτ., Τζιωπρ. τραούδ., 2, 18 καὶ 134 ἀγλειμμα Ζάκ. Μακεδ. (Καταφύγ.) γλειμμα ἡ Παζ. Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ε ῖ φ ω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ ἀ γ λ ε ῖ φ ω.

1) Λειχασμός, γλειψιμον Ζάκ. Κύπρ. Μακεδ. (Καταφύγ.) Λεξ. Δημητρ. 2) Τὸ ὑπόλειμμα τοῦ ἐκ τῆς χρήσεως λειωθέντος σάπωνος ἢ ἄλλου στερεοῦ ἀντικειμένου Κύπρ. Παζ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. κ.ά.): Δὲν ἔχω οὔτε γλειμμα σαπουνὶ νὰ πλύνω τὸ ζακέτο μου Παζ. Δῶσ' με τὴ σαπώνι' τὸ γλειμμα Ὁφ. Ἀγόρασε λίω σαπώνι, ἓνα γλειμμα ἐπόμενε. Ντράν' καλὰ καὶ μὴν-ἐμπέφτη ἡ γλειμμα ἄσ' σὰ χέρια σου αὐτόθ. || Φρ. Ἐν τ' ἀφίνει γλειμμαν (εἶναι κατὰ πάντα ὁμοῖος) Κύπρ. Συνών. φρ. Δ ἐ ν τ' ἀ φ ῖ ν ε ι φ τ ὕ μ α. Ε ἰ ν α ι φ τ υ σ τ ὅ ς. || Ἄσμ.

Πορρίζια μιᾶς κολορριζιάς τέθοικας τῆς πού πλαστοῦσιν, γλειμμαν ἔν τῆς ἀφίν-νουσιν, ἀθκιοῦν τσαὶ ἡρωροῦσιν

